

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/195/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5117202942
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5117202942.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobcu: C. V., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XX, XXX XX X., prechodne bytom D. XXXX/XX, XXX XX J., zastúpeného spoločnosťou: Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Hlavná 31, 917 01 Trnava, IČO: 36 865 281, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému spoločnosťou: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie sumy 3.420,16 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 42Csp/29/2017-86 zo dňa 27.10.2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 42Csp/29/2017-86 zo dňa 27. 10. 2017
v prvej vete výroku p o t v r d z u j e .

M e n í rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 42Csp/29/2017-86 zo dňa 27. 10. 2017 v druhej vete výroku tak, že žalobca m á voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

Žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd s poukazom na § 39, § 52 a nasl., § 517 ods. 1, § 563, § 451 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., a Smernicu Rady 93/13/EHS uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.420,16 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.064,76 Eur od 19.01.2017 do zaplatenia, vo výške 5 % ročne zo sumy 724,26 Eur od 19.01.2017 do zaplatenia, vo výške 5 % ročne zo sumy 906,88 Eur od 20.01.2017 do zaplatenia a vo výške 5 % ročne zo sumy 724,26 Eur od 24.01.2017 do zaplatenia, všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku (veta prvá výroku). O trovách konania rozhodol tak že žalobcovi priznal nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % (veta druhá výroku).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca zo dňa 24.01.2017 doručenu Okresnému súdu Žilina dňa 01.02.2017, sa žalobca domáhal vydania súdneho rozhodnutia, ktorým súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.064,76 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.064,76 Eur od 19.01.2017 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania. Predmetné konanie bolo pôvodne vedené pod sp. zn. 42Csp/29/2017. Žalobou zo dňa 24.01.2017, doručenu Okresnému súdu Žilina dňa 01.02.2017, sa žalobca domáhal vydania súdneho rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 724,26 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 724,26 Eur od 19.01.2017 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania.

Uvedené konanie bolo pôvodne vedené pod sp. zn. 42Csp/30/2017. Okresný súd Žilina uznesením č.k. 42Csp/30/2017-47 zo dňa 14.07.2017 spojil predmetné konania na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. 42Csp/29/2017. Žalobou zo dňa 03.04.2017, doručenou Okresnému súdu Žilina dňa 06.04.2017, sa žalobca domáhal vydania súdneho rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 906,88 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 906,88 Eur od 20.01.2017 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania. Predmetné konanie bolo pôvodne vedené pod sp. zn. 6Csp/80/2017. Okresný súd Žilina uznesením č.k. 42Csp/29/2017-59 zo dňa 07.08.2017 spojil predmetné konania na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. 42Csp/29/2017. Žalobou zo dňa 24.01.2017, doručenou Okresnému súdu Žilina dňa 01.02.2017, sa žalobca domáhal vydania súdneho rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 724,26 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 724,26 Eur od 19.01.2017 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania. Uvedené konanie bolo pôvodne vedené pod sp. zn. 41Csp/30/2017. Okresný súd Žilina uznesením č.k. 42Csp/29/2017-68 zo dňa 16.10.2017 spojil predmetné konania na spoločné konanie, aktuálne vedené pod sp. zn. 42Csp/29/2017.

3. Na základe vykonaného dokazovania mal prvoinštančný súd preukázané, že zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100056086 zo dňa 20.06.2013, č. 81000355415 zo dňa 13.05.2013, č. 8500092853 zo dňa 25.11.2014 a č. 8500039743 zo dňa 24.01.2014 uzatváral žalovaný v postavení veriteľa so žalobcom v postavení dlžníka, ktorý je spotrebiteľom, keďže sa jedná o fyzickú osobu, ktorá pri uzatváraní predmetných zmlúv nekonala v rámci svojho podnikania, povolania alebo zamestnania. Právny vzťah založený označenými úverovými zmluvami preto posúdil ako vzťah spotrebiteľský, na ktorý bolo potrebné aplikovať právnu úpravu uvedenú v zákone č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia jednotlivých zmlúv, ktorá je úpravou "lex specialis" k úprave podľa Obchodného zákonníka, a rovnako tak ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 52 a nasl.), ktoré obsahujú úpravu spotrebiteľských zmlúv. Žalovaný poskytol žalobcovi na základe uvedených zmlúv spotrebiteľské úvery s úverovým rámcem vo výške 1.020,00 Eur a 3 x vo výške 1.500,00 Eur. Vyčerpané sumy sa žalobca zaviazal splácať v 36, resp. 18, resp. 24 splátkach mesačne vo výške 57,91 Eur, resp. 123,57 Eur, resp. 73,96 Eur so splatnosťou k 15. dňu v mesiaci (zmluva č. 8100055415 a č. 8100056086) a v prípade zmlúv č. 8500039743 a č. 8500092853 tento údaj absentuje. Na základe predmetných zmlúv žalovaný vyplatil žalobcovi len pomerné časti v zmluvne dojednaných finančných prostriedkoch (schválenej výšky úveru), keďže poplatok uvedený v bode 8.1 predmetných zmlúv si hneď započítal na poskytnuté úvery podľa bodu 8.4 zmlúv. Na základe zmluvy č. 8500092853 zo dňa 25.11.2014 na sumu 1.500,00 Eur bola žalobcovi poskytnutá istina len vo výške 1.350,00 Eur, pričom 150,00 Eur bol poplatok za uzavretie zmluvy. Celkovo tak žalovaný poskytol žalobcovi sumu 5.370,00 Eur. Žalobca uhradil žalovanému postupnými platbami sumu 8.790,16 Eur (na zmluvu č. 8100056086 sumu 2.084,76 Eur, na zmluvu č. 81000355415 sumu 2.224,26 Eur, na zmluvu č. 8500092853 sumu 2.256,88 Eur a na zmluvu č. 8500039743 sumu 2.224,26 Eur). Tieto skutočnosti žalovaný vo svojich písomných vyjadreniach k žalobe ani nerozporoval. Z obsahu jednotlivých zmlúv mal súd preukázané, že výška RPMN v nich bola uvedená nižšia ako ročná úroková sadzba, ktorý stav nemôže zodpovedať realite. Žalovaný totiž ako veriteľ v predmetných zmluvách nemohol uviesť hodnotu RPMN nižšiu ako bola ročná úroková sadzba, keďže RPMN zohľadňuje všetky náklady na úver, ktorých úrok je len jednou jeho súčasťou. Preto RPMN musí byť logicky vyššia ako je úroková sadzba. Zároveň bol v jednotlivých Zmluvách „dojednaný“ úrok za poskytnutý úver vo výške 70,01 % a 70,02 %, čo konajúci súd považoval za dojednanie v rozpore s dobrými mravmi, pretože viac ako šesťnásobne prevyšuje priemerné úrokové miery podobného úveru v čase uzavretia Zmlúv. Z uvedeného dôvodu prvoinštančný súd vyhodnotil takéto dojednanie za neplatné pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Ak žalovaný poskytol žalobcovi pri jednotlivých vyššie uvedených Zmluvách finančné prostriedky vo výške 1.020,00 Eur, resp. vo výške 2 x 1.500,00 + 1.350 Eur splatné v v 36, resp. 18, resp. 24 mesačných splátkach po 57,91 Eur, resp. 123,57 Eur, resp. vo výške 73,96 Eur, t. j. spolu 2.084,76 Eur, resp. 2.224,26 Eur, resp. 1.775,04 Eur, znamená to, že zmluvná odmena za poskytnutie každého úveru a za poskytnutie revolvingu spolu v sume 1.064,76 Eur, resp. 724,26 Eur, resp. 425,04 Eur je neprimerane vysoká a v rozpore s dobrými mravmi a súčasne sa jedná o duplicitnú odmenu, keďže odmena za poskytnutie úveru je zahrnutá v úrokovej sadzbe za poskytnutý úver. Na základe uvedených skutočností, okresný súd považoval poskytnuté úvery za bezúročné. Okrem toho vo všetkých predložených zmluvách o revolvingovom úvere absentuje obligatórna náležitosť spotrebiteľského úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., t. j. výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, v dôsledku čoho je potrebné jednotlivé zmluvy považovať za bezúročné a bezpoplatkové v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z.. Keďže poskytnuté úvery sa považujú za bezúročné a bez poplatkov už v dôsledku absencie čo i len jednej obligatórnej náležitosti požadovanej citovaným zákonom, súd prvej

inštancie pre potreby svojho meritórneho rozhodnutia už nepovažoval za potrebné zaoberať sa bližšie ďalšími žalobcom namietanými skutočnosťami ohľadne náležitostí predmetných spotrebiteľských zmlúv. Ako neprijateľný posúdil okresný súd aj postup žalovaného, ktorý pri vyplatení poskytnutej sumy úveru žalobcovi odpočítal odplatu za službu v zmysle bodu 8.8.1 písm. a) Dohody o poskytnutí služby vo výške 151,27 Eur, resp. 350,06 Eur, resp. 858,72 Eur, ktorou službou bol žalobcovi umožnený odklad troch splátok úveru, pričom túto odplatu si vyúčtoval už v čase uzavretia jednotlivých zmlúv bez ohľadu na to, či žalobca ako spotrebiteľ vôbec o takúto službu prejaví záujem, a či túto službu v čase trvania úverového vzťahu vôbec využije. Predmetné zmluvné dojednanie, ktoré oprávňuje žalovaného na takúto odplatu za poskytnutie služby, splatnosť odplaty ihneď pri poskytnutí úveru a jednostranné započítanie tejto odplaty s pohľadávkou dlžníka na vyplatenie schválených úverových prostriedkov hneď pri poskytnutí úveru, je neprijateľné a takýto postup žalovaného je výrazne v neprospech žalobcu (spotrebiteľa).

4. V prípade označených zmlúv o spotrebiteľských úveroch žalovanému vzhľadom na ustanovenie § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. nemohol vzniknúť nárok na zaplatenie akýchkoľvek úrokov alebo poplatkov. Prijatím takéhoto plnenia bez právneho dôvodu vzniklo na strane žalovaného voči žalobcovi bezdôvodné obohatenie. V dôsledku bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetných spotrebiteľských úverov mal žalovaný nárok len na zaplatenie čistej istiny každého úveru poskytnutej žalobcovi t.j. na zaplatenie skutočne poskytnutých finančných prostriedkov z úverov v celkovej výške 5.370,00 Eur (1.020,00 Eur + 2 x 1.500,00 Eur + 1.350,00 Eur). V konaní bolo preukázané, že žalobca uhradil na základe predmetných zmlúv žalovanému celkom sumu 8.790,16 Eur. Žalobca tak nad rámec poskytnutej istiny preplatil žalovanému sumu 3.420,16 Eur. Uvedená suma predstavuje rozsah majetkový prospech na strane žalovaného získaný plnením bez právneho dôvodu. Toto bezdôvodné obohatenie je žalovaný povinný podľa § 451 Občianskeho zákonníka žalobcovi vydať, na základe čoho súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi žalovanú istinu. Zároveň prvoinštančný súd priznal žalobcovi aj nárok na úroky z omeškania podľa ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktoré si žalobca uplatnil, vo výške 5 % ročne zo sumy 1.064,76 Eur od 19.01.2017 do zaplatenia, vo výške 5 % ročne zo sumy 724,26 Eur od 19.01.2017 do zaplatenia, vo výške 5 % ročne zo sumy 906,88 Eur od 20.01.2017 do zaplatenia a vo výške 5 % ročne zo sumy 724,26 Eur od 24.01.2017 do zaplatenia.

5. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania okresný súd vychádzal z ust. § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a plného úspechu žalobcu v konaní, ktorého žalobe bolo v plnom rozsahu vyhovené.

6. Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietne; alternatívne navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie

7. Právny záver okresného súdu o rozpore dojednaných úrokov za poskytnuté úvery označil odvolateľ za rozporný s ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzatvorenia jednotlivých zmlúv. Otázka regulácie výšky úrokov, s prihliadnutím na charakter uzatvorených zmluvných vzťahov medzi sporovými stranami, totiž vyplýva z ustanovenia § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka. Podľa názoru odvolateľa okresný súd nepostupoval správne a dospel k nesprávnemu právnomu záveru o neplatnosti jednotlivých úverových zmlúv, keďže nie je možné dospieť k záveru o neplatnosti celej zmluvy, ale len k záveru, že dlžník by z úverovej zmluvy bol povinný platiť úroky vo výške najviac prípustnej v zmysle zákona. Podľa názoru odvolateľa neobstojí tiež záver konajúceho súdu o neplatnosti dojednania o úrokoch ani podľa predpisov občianskeho práva. Odkaz okresného súdu na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo 26/2011 je nedôvodný. V prejednávanej právnej veci sa totiž nejednalo o nárok uplatnený na základe zmluvy o pôžičke. Odvolateľ sa nestotožnil ani s právnym záverom okresného súdu o nesprávnom údajovi RPMN v zmluvách z dôvodu, že jej hodnota je nižšia ako hodnota úrokovej miery. Údaj RPMN sa počíta odlišne od údaja úrokovej miery. Záver súdu, ktorý vychádzal z ničím nepredloženého predpokladu o nesprávnom RPMN, je preto minimálne predčasný. Za nesprávny považoval odvolateľ aj právny záver okresného súdu o rozpisovaní jednotlivých splátok. V danej súvislosti odkázal obsah rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, vo svetle ktorého nemožno podľa Smernice 2008/48 žiadať v rámci obsahovej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, čo fakticky predstavuje požiadavku na rozpis splátok po častiach (t.j. istina - úrok - poplatky). Z tohto dôvodu odvolateľ zastáva názor, že prvoinštančný súd dospel k nesprávnemu záveru o nedostatku uvedenej náležitosti a vec neposudzoval zo všetkých relevantných hľadísk. Skutočnosť, že závery súdu o údajnom rozčleňovaní splátky sú nedôvodné a

nesprávne potvrdzuje aj prijatie novely zákona č. 129/2010 Z.z., týkajúcej sa jeho ust. v § 9 ods. 2 písm. i), kde sa slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvenciu splátok a...“. Skutočným dôvodom uvedenej zmeny je práve zosúladienie zákona so Smernicou č. 2008/48/ES v zmluve o spotrebiteľskom úvere v právnom poriadku SR a rešpektovanie rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15. Ak by totiž zákonodarca sledoval, že zmluva má obsahovať rozpis splátky na časť istina, úrok a vo vzťahu ku každej zložke by bolo nutné uvádzať termín splatnosti či počet splátok, potom by právo spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku nemala žiaden význam (§ 9 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia jednotlivých zmlúv), keďže takáto amortizačná tabuľka by už bola súčasťou zmluvy. Pri zavedení § 9 ods. 5 bolo zjavne sledované právo spotrebiteľa podľa čl. 10 ods. 2 písm. i) smernice.

8. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

9. Ďalšie podania strán sporu v rámci odvolacieho konania súdu predložené neboli.

10. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie v prevej vete výroku podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne a v závislom výroku o trovách konania (veta druhá výroku) rozsudok okresného súdu podľa § 388 CSP zmenil spôsobom vyjadreným vo výrokovej časti tohto rozsudku.

11. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalovaného formulovanú v podanom opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Zároveň krajský súd poukazuje na zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

12. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní zároveň nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

13. Podľa názoru odvolacieho súdu správnu je východisková úvaha okresného súdu o tom, že právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným založený jednotlivými zmluvami o revolvingovom úvere č. 8100056086 zo dňa 20.06.2013, č. 81000355415 zo dňa 13.05.2013, č. 8500092853 zo dňa 25.11.2014 a č. 8500039743 zo dňa 24.01.2014 je vzťahom spotrebiteľským, na ktorý dopadajú ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzavretia Zmlúv a všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 52 ods. 1, § 53 ods. 1, § 53 ods. 5, § 39 Občianskeho zákonníka).

14. Spotrebiteľský charakter právneho vzťahu, charakter Zmlúv o revolvingovom úvere - ako spotrebiteľských zmlúv, nenamietal ani samotný odvolateľ.

15. Obdobne krajský súd dodáva, že spotrebiteľské právne vzťahy predstavujú osobitný druh právnych vzťahov, ktoré zahŕňajú zmluvy uzavreté medzi dodávateľmi a spotrebiteľmi tak podľa Občianskeho zákonníka, ako i podľa Obchodného zákonníka. Je nepochybné, že sa nejedná o vzťahy medzi dvoma podnikateľskými subjektmi, ale o vzťahy podnikateľa (v pozícii dodávateľa) a fyzickej osoby mimo rámec výkonu jej podnikania, či povolania (v užšom význame slova). Tieto vzťahy sú svojou povahou jednoznačne vzťahmi občianskoprávnymi, preto aj na súvisiace otázky - vrátane otázok prípustnosti (zákonnej alebo z pohľadu dobrých mravov) výšky úrokovej sadzby - je potrebné aplikovať Občiansky zákonník. Skutočnosť, že zákonodarca charakter spotrebiteľských vzťahov ako vzťahov občianskoprávných výslovne vymedzil až v rámci zákona č. 102/2014 Z.z., neznamená, že do doby účinnosti tohto právneho predpisu by mali inú - napríklad obchodnoprávnu - povahu. V judikačnej praxi súdov záver o občianskoprávnom charaktere spotrebiteľských vzťahov bol/je dlhodobo akceptovaný, čo sa v plnej miere týka i stanovísk odvolacieho súdu (senátu).

16. Vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalovaného týkajúcej sa určenia neplatnosti jednotlivých úverových zmlúv a k odkazu okresného súdu na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo 26/2011 odvolací súd uvádza, že nemôže preskúmať rozhodnutie na základe iných, než sporovou stranou v odvolaní vznesených námietok. Zároveň však platí aj úsudok, že nie je prípustné konfrontovať súd prvej inštancie so závermi, ktoré v konaní nevyslovil. Z tohto pohľadu komplex vyššie uvedených odvolacích námietok žalovaného nekorešponduje s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Odvolací súd preto nemá právny dôvod, resp. možnosť zaoberať sa týmito námietkami, keďže tieto nemajú podklad v napadnutom rozhodnutí. Je teda zrejmé, že sa jedná o zjavné pochybenie odvolateľa pri formulovaní odvolacích dôvodov.

17. Odvolateľ v majoritnej časti svojho opravného prostriedku len zopakoval svoju argumentáciu prezentovanú v prvoinštančnom konaní. Vyplýva z nej, že sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu tak, ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a súdu opakovane predkladal svoje subjektívne právne závery, ku ktorým mal okresný súd v danom prípade dospieť.

18. V danej súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

19. Krajský súd sa nestotožnil ani s tvrdeniami žalovaného o predčasnosti záverov súdu prvej inštancie o nesprávne uvedenej výške RPMN. Odvolateľ tieto svoje tvrdenia relevantným spôsobom nezdôvodnil. Poukázanie na odlišný postup pri výpočte úrokovej sadzby a RPMN nemožno pokladať za riadnym spôsobom odôvodnenú odvolaciu argumentáciu, preukazujúcu potrebu moduluovania správneho právneho záveru okresného súdu. Naopak, dotknutá úvaha prvoinštančného súdu o tom, že hodnota RPMN logicky nemôže byť nižšia ako hodnota ročnej úrokovej sadzby, rešpektuje principiálne i legislatívne vymedzenie dotknutých pojmov.

20. Postup okresného súdu, ktorý preveroval, či dojednané zmluvné podmienky v daných zmluvných vzťahoch vychádzajú z prijateľných zmluvných podmienok, či v zmluvách uvedené náležitosti obligatórneho charakteru vyžadované podľa § 9 ods. 2 sú (nie sú) v súlade so zákonom, bol správny a zároveň nevyhnutný pre ustálenie konečného záveru o tom, či žalobca na základe dotknutého spotrebiteľského vzťahu zaplatil viac než mal podľa zákona, a teda, či sa oprávnene domáha vydania bezdôvodného obohatenia voči žalovanému v uplatnenej výške.

21. Bez akýchkoľvek pochyb bolo v konaní preukázané, že aj keď zmluva o revolvingovom úvere č. 8100056086 zo dňa 20.06.2013 znela na poskytnutie úverovej sumy vo výške 1.020,00 Eur, reálne táto suma úveru vyplatená žalobcovi nebola, ale bola mu vyplatená suma len vo výške 868,73 Eur, keďže veriteľ (žalovaný) si ponechal sumu 151,27 Eur titulom poplatku v súvislosti s poskytnutým úverom špecifikovaný ďalej. Rovnako tak tomu bolo aj v prípade ostatných troch zmlúv, keď zmluva o revolvingovom úvere č. 81000355415 zo dňa 13.05.2013 znela na sumu úveru 1.500,00 Eur, reálne však žalovaný poskytol žalobcovi sumu 1.149,94 Eur, zmluva o revolvingovom úvere č. 850009253 zo dňa 25.11.2014 znela na sumu úveru 1.500,00 Eur, reálne však žalovaný poskytol žalobcovi sumu 641,28 Eur a zmluva o revolvingovom úvere č. 8500039743 zo dňa 24.01.2014 znela na sumu úveru 1.500,00 Eur, no reálne žalovaný poskytol žalobcovi sumu 1.350,00 Eur. Rozdiel medzi jednotlivými sumami predstavovala odpata za poskytnutie služby v zmysle čl. 8 ods. 1 písm. a) Dohody o poskytnutí služby. S prihliadnutím na tieto skutočnosti boli podľa názoru odvolacieho súdu údaje o výške poskytnutého úveru v každom prípade uvedené nepravdivo a skreslene. Poskytnutie úveru žalobcovi (spotrebiteľovi) vo výške vyplatenia úveru v skutočných výškach nenamietal ani odvolateľ. Pokiaľ ide o výšku dohodnutej úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, v označených zmluvách sa neuvádza, že uvedená úroková sadzba spotrebiteľského úveru je vypočítaná z výšky skutočne a reálne vyplatené úverovej sumy; práve naopak, úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru dojednal veriteľ so spotrebiteľom v úverových zmluvách a zároveň viazal k uvedeným sumám (1.020,00 Eur resp. 1.500,00 Eur), ktoré reálne vyplatené žalobcovi (spotrebiteľovi) neboli. Znamená

to, že úroková sadzba spotrebiteľského úveru (ako obligatórny údaj v zmluve) bola v každej zmluve dojednaná skreslene, nepravdivo, z tohto dôvodu táto konštatovaná neplatnosť vedie k záveru o absencii obligatórneho údaj (zmluvného dojednaní) v zmluve a nastáva dôsledok bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru s poukazom na § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z.. Zmluvy teda neobsahujú obligatórne náležitosti vyžadované podľa § 9 ods. 2 písm. g), i) zákona č. 129/2010 Z.z..

22. Za popísanej situácie odvolací súd považoval za nadbytočné zaoberať sa otázkou, či bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru/-ov spôsobuje absencia ďalšieho obligatórneho údaj vyžadovaného v § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z.. Bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru/-ov bola už totiž konštatovaná na základe dôvodov popísaných v predchádzajúcom odseku tohto rozhodnutia. Zároveň pre takýto záver súdu nie je potrebné kumulatívne splnenie viacerých dôvodov, no stačí, keď v spotrebiteľskej zmluve absentuje čo i len jedna z obligatórnych náležitostí uvedených v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z..

23. V konaní bolo tiež preukázané, že žalobca na základe uvedených zmlúv zaplatil žalovanému sumu vyššiu o 3.420,16 Eur než ako, žalovaný skutočne obdržal od žalobcu finančné plnenie v uvádzanej, výške na ktoré nemal nárok. Žalovaný teda získal bezdôvodné obohatenie v vedenej sume, ktoré povinný žalobcovi vydať (§ 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka). Zároveň okresný súd správne popri istine priznal žalobcovi i úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka z preplatiek jednotlivých úverov vo výške prípustnej podľa § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb.

24. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov, odvolací súd vyhodnotil odvolanie žalovaného ako nedôvodné. Zároveň krajský súd nezistil ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), a preto rozsudok okresného súdu v prvej vete výroku ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

25. Odvolací súd však v súlade s ust. § 388 CSP zmenil odvolaním napadnutý a od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (veta druhá výroku), ktorý síce plne zodpovedá procesnému úspechu strán v konaní a v ňom uvedeným zákonným ustanoveniam, no nie je z neho zrejmé, kto má proti komu nárok na náhradu trov konania.

26. V danej súvislosti odvolací súd poznamenáva, že nepovažuje za správnu takú interpretáciu ustanovenia § 262 ods. 1 CSP, podľa ktorej má aplikácii tohto ustanovenia zodpovedať výrok rozhodnutia o trovách konania vyslovujúci, že strana sporu má nárok na náhradu trov konania. Rozhodnutie o trovách konania priznávajúce ich náhradu musí byť totiž vykonateľné (§ 232 ods. 1 CSP). Podľa výslovného znenia ustanovenia § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, rozhoduje súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník, už len o výške náhrady trov konania a v prípade zastúpenia advokátom aj o prijímateľovi tejto náhrady. To znamená, že súd prvej inštancie v rozhodnutí podľa § 262 ods. 2 CSP nemôže rozhodnúť o uložení povinnosti jednej sporovej strane zaplatiť náhradu trov konania druhej sporovej strane. Ak by napriek tomu tak rozhodol, prekročil by zákonné zmocnenie vyplývajúce z § 262 ods. 2 CSP, čím by zároveň nerespektoval čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, a porušil by tak princíp legality ako jeden zo základných princípov právneho štátu. Neprípustnosť takého postupu nevyhnutne znamená, že o tom, kto a komu má povinnosť zaplatiť náhradu trov konania (ak prichádza do úvahy priznanie ich náhrady), musí rozhodnúť súd rozhodujúci o nároku na náhradu trov v zmysle § 262 ods. 1 CSP. Tomu musí zodpovedať aj formulácia výroku o trovách konania, t. j. musí v ňom byť uvedené, kto a komu má zaplatiť náhradu trov konania, s tým, že následne bude o výške tejto náhrady rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP), čo je nutné uviesť aspoň v odôvodnení súdneho rozhodnutia. Len takouto formuláciou výroku o náhrade trov konania bude splnená požiadavka zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné, teda aby bolo spôsobilým exekučným titulom pre prípadné vynútenie ním uloženej povinnosti. Obdobný názor prezentoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 6 Cdo 222/2016 zo dňa 23.03.2017. Odvolací súd je však na rozdiel od dovolacieho súdu toho názoru, že informácia o ďalšom procesnom postupe súdu, t. j., že následne bude o výške náhrady trov konania rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP) je postačujúca v odôvodnení súdneho rozhodnutia a táto nemusí byť súčasťou jeho výrokovej časti.

27. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi ako úspešnej procesnej strane odvolacieho konania nepriznal nárok na ich náhradu.

28. Z obsahu spisového materiálu totiž vyplýva, že žalobcovi v aktuálnom odvolacom konaní preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky v súvislosti s uplatňovaním a bránením práva ako trovy konania (majúce sa nahradiť) nevznikli. Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mohol rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom rozhodnej právnej úpravy by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie prvoinštančného súdu o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak taký zmysel absentuje, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (prvej preto, že ju na to neopravňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Presentovaný právny názor vyplýva i z uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 166/2016 zo dňa 26.10.2016 a sp. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28.02.2018.

29. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).